

Едната отъ тѣзи жени бѣше тая която бѣше искупила тѣзи кѣщицѣ, Марія Арска, подкравелата дѣщеря, а другата спасителката ѝ, Марія Аніелова; ладіята бѣше тая на рыба̀рина, а весларьтъ шу̀ринъ му.

Защото, вмѣсто да вврли въ истыѣ спасности посестримъ си по св. Дѣвѣ, като ѣж заведе на бащѣ ѝ, Пузолянката, първо щомъ извѣсти на Дука Арскаго, тури ѣж на безопасно прибѣжище до свършеніето на бойтъ, прибѣжище което длѣжеше на нейното великодушіе.

Честито вдѣхновеніе на прѣдстателницѣтъ за двѣтъ Маріини, защото нито първата можаше да намѣри стражарь по-любезенъ отъ вторѣтъ, нито втората по сладостенъ утѣшителъ отъ първѣтъ!

Вдовицата Мазаниелова, трѣбаше да прѣживѣе него само за да испълни дългѣтъ си къмъ Маріѣ Арскѣ.

XXIII Послѣсловіе.

Аннезо бѣше постигналъ цѣльтъ си. Защото на утрѣшній день ся прогласи наслѣдникъ Мазаниеловъ и воененъ управитель на Неаполь. И така ся продължи между-особната война, която щѣше да отвори едвѣмъ зарасналѣтъ раны на злочестыйтъ тойзи градъ.

Сега е доста за насъ да искажемъ останалѣтъ събытія заглавно и въ малко рѣчи.

Ако дукъ Вендомскый бы подкрѣпилъ изъ начало съ флотѣтъ си ненадѣйното сполучіе на Гюизи, Испанія щѣше да изгуби Неаполь. Но присѣтствіето на Донъ Жуана австрійскаго, двоеніята на Мазарины, и собственно сплетнитѣ на Васило и на Геновини (които прѣдставяхъ Гюизи като влѣтѣлъ ужъ въ примкѣтъ) упазихъ подкралството на Филиппа IV-го поради бавността и късненіето на французскѣтъ флотъ. Като ся минѣ благоврѣміето, народѣтъ ся оттрѣгнѣ отъ Гюизи и ся прѣвврли къмъ Аннезо, а дукъ Вендомскый обвиненъ и охуленъ даже отъ сюзника си, ос-